

СТИВЪН КИНГ ПРЕСАТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

Полицай Хънтън пристигна в пералнята точно когато линейката си тръгваше — бавно, без включена сирена и проблясваща лампа на покрива. Това бе зловещ признак. Канцеларията на управителя бе претърпкана със смълчани хора, някои плачеха. Целият персонал беше напуснал работните си места; огромните автоматични перални в дъното на залата дори не бяха изключени. Хънтън изпита лошо предчувствие. От опит знаеше, че тълпата трябва да бъде на местопроизшествието, не в канцеларията. Неизменно в хората се пробуждаше животинското и ги караше да се взират в кървавите останки. Но сега бяха в канцеларията — следователно трябваше да е подготвен за особено неприятна сцена. Хънтън усети как стомахът му се свива, както винаги, когато присъстваше на тежка катастрофа. Дори след четиринайсет години, прекарани в събиране на човешки останки от магистралите, улиците и от тротоарите под небостъргачите, все още усещаше странна тежест в стомаха, сякаш някакво зло се беше загнездило там.

Човекът в бялата риза съгледа Хънтън и колебливо пристъпи към него. Беше едър като бик мъжага с къс врат, носът и бузите му бяха осеяни с червени жилчици, резултат от високо кръвно или от любов към бутилката. Непознатият напразно се опитваше да проговори. Разбрал затруднението му, Хънтън делово запита:

— Вие ли сте собственикът мистър Гартли?

— Не... не. Казвам се Станър и съм надзирател. Господи, това е...

Полицаят извади бележника си.

— Моля, заведете ме на местопроизшествието, мистър Станър, и ми разкажете какво се случи.

Надзирателят пребледня още повече, жилките по лицето му се открииха като белези.

— Н-н-налага ли се?

Хънтън повдигна вежди.

— Боя се, че се налага. По телефона ми съобщиха, че инцидентът е сериозен.

— Сериозен... — Станър преглътна, сякаш едва се сдържаше да не повърне; адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу като маймунка на пружина. — Мисис Фроули е мъртва. Господи, как съжалявам, че Бил Гартли не е тук!

— Какво се случи?

Станър промълви:

— Последвайте ме.

Поведе полицаия покрай редицата ръчни центрофуги и приспособлението за автоматично сгъване на прането, но когато стигнаха до автомата за маркиране, той спря и избърса с трепереща ръка челото си.

— Налага се да отидете сам, господин полицай. Не мога да издържа тази гледка втори път. Става ми... Не мога, съжалявам.

Хънтън заобиколи маркировъчната машина, изпълнен с негодувание към надзирателя. Използват стари и скапани машини, правят икономии от поддръжката им, пускат пара през лошо заварени тръби, работят с опасни химикали без необходимите предпазни мерки — естествено, накрая някой работник неминуемо ще пострада. Или ще загине. Тогава началниците не могат да понесат гледката. Не могат...

Хънтън се вцепени.

Машината продължаваше да работи — никой не се беше досетил да я изключи. Това беше експресна машина за гладене и за сгъване на прането „Хадли-Уотсън“ — дълго и трудно за запомняне название. Хората, които работеха в задушното и влажно помещение, я наричаха с по-подходящо име: пресата.

Полицаят се взря с изцъклени очи в кошмарната гледка, сетне стори нещо, каквото не бе правил никога през четиринайсетте години на служба в полицията: извърна се, конвулсивно притисна ръка към устните си и повърна.

— Май нямаш апетит — подхвърли Джексън.

Съпругите им бяха влезли в къщата да измият съдовете и да поговорят за децата си. Джон Хънтън и Марк Джексън седяха в сламени столове до скарата на двора. Хънтън леко се усмихна на заобиколния начин, по който се изразяваше приятелят му — всъщност изобщо не беше докоснал вечерята си.

— Имах кошмарен ден — отвърна той. — Не съм виждал по-отвратителна гледка.

— Катастрофа?

— Не, нещастен случай в обществена пералня.

— Кървава работа, а?

Хънтън не отговори веднага, но лицето му се изкриви в гримаса на отвращение. Извади кутия бира от хладилната чанта и я пресуши до половината.

— Предполагам, че вие, университетските преподаватели, не познавате условията в промишлените перални.

— Грещиш, като студент цяло лято работих в такава пералня.

— Значи си виждал машината за експресно гладене?

Джексън кимна.

— Разбира се. Пускат в нея влажни чаршафи и покривки. Огромна продълговата машина.

— Точно така. Днес в пералнята „Синята панделка“ жена на име Адел Фроули паднала в гладачката и направо била погълната от нея.

Джексън пребледня.

— Но... това е невъзможно, Джони. Има предпазен лост. Ако някоя от работничките, зареждаща машината, случайно пъхне вътре ръката си, лостът автоматично спира мотора.

Хънтън кимна.

— Така е според правилата за безопасност. Но все пак се е случило.

Затвори очи и отново видя експресната машина „Хадли-Уотсън“. Тя представляваше правоъгълник с размери девет на два метра. От едната ѝ страна брезентова трансмисия минаваше под предпазния лост, издигаше се под ъгъл, сетне отново се спускаше надолу. Тя пренасяше влажните и смачкани чаршафи върху и под шестнайсет въртящи се валяка. Тъканите бяха притиснати между тях като тънки резенчета шунка. Температурата на парата във валяците можеше да достигне триста градуса за максимално изсушаване. Налягането върху прането беше четиристотин килограма на квадратен метър, за да отстрани всяка гънка.

Незнайно как, мисис Фроули беше попаднала в машината. Стоманените, изолирани с азбест цилиндри, бяха червени, сякаш бяха боядисани с миниум, а от облаците пара, кълбящи се от машината, лъхаше отвратителната миризма на гореща кръв. Окървавени парчета от бялата блуза и от сините панталони на жертвата, дори от сутиена и от пликчетата ѝ, изскачаха от другия край на машината; по-големите бяха прилежно сгънати от автомата. Но дори това не бе най-кошмарното.

— Опитваше се да сгъне всичко — сподели Хънтън с приятеля си, въпреки усещането, че отново му прилошава. — Но човешкото тяло не е чаршаф, Марк. Онова, което видях... което беше останало от нея... — подобно на изплашения надзирател, той се задави, сетне тихо промълви:

— Наложих се да я събера в кошница.

Джексън подсвири.

— Интересно кой ще загази — собственикът на пералнята, или инспекторите по охрана на труда.

— Нямам представа — отвърна полицаят. Кошмарната картина все още беше пред очите му: пресата хърка, боботи и свисти, кръвта се стича на ручейчета от двете страни на боядисания ѝ в зелено корпус, разнася се зловоние... — Зависи кой е одобрил проклетия предпазен лост ѝ при какви условия.

— Питам се дали на собственика ще му се размине, ако злополуката е станала по негова вина.

Хънтън кисело се усмихна.

— Жената е мъртва, Марк. Ако Гартли и Станър са икономисвали от средствата по поддръжката, положително ще влязат в затвора, независимо какви връзки имат в общинския съвет.

— Смяташ ли, че са го правили?

Хънтън си спомни мизерното осветление в „Синята панделка“, мокрия и хлъзгав под, старомодните, износени машини, и тихо изрече:

— Твърде е вероятно.

Двамата станаха и се отправиха към къщата.

— Не пропускай да ми съобщиш заключението на комисията, Джони — промълви професорът. — Случаят ме интересува.

Оказа се, че Хънтън е сгрешил — комисията установи, че машината за гладене е в пълна изправност.

Преди разглеждането на делото в съда, шестима инспектори я прегледаха най-обстойно, но не откриха нищо нередно. Заключението им беше, че смъртта на мисис Фроули е настъпила в резултат от злополука.

След приключването на делото, смаяният Хънтън дръпна настрана Роджър Мартин, един от инспекторите. Мартин беше висок

мъж и носеше очила с дебели като лупи стъкла; той нервно си играеше с химикалката, докато полицаят го обсипваше с въпроси.

— Не открихте нищо? Нищо нередно в машината?

— Точно така — отвърна инспекторът. — Естествено, вниманието ни беше съсредоточено върху предпазния лост, но той се оказа в изправност. Чухте показанията на онази мисис Гилян — мисис Фроули навярно е пъкнала ръката си по-навътре, отколкото е безопасно. Никой не е видял какво точно се е случило — жените наоколо били заети с работата си. Внезапно мисис Фроули изпищяла. Дланта ѝ не се виждала, машината вече поглъщала и ръката ѝ. Колежките ѝ се опитали да я издърпат, вместо да изключат пресата — навярно са били паникьосани. Някоя си мисис Кини заяви, че се опитала да спре машината, но навярно в объркването си сгрещила и натиснала стартовия бутон. После станало прекалено късно...

— В такъв случай предпазният лост не се е задействал — каза Хънтън. — Освен ако жертвата е промушила ръката си над него.

— Невъзможно е — над лоста има стоманена облицовка. Освен това, той е свързан с мотора — когато се спусне, пресата автоматично се изключва.

— Но тогава какво се е случило?

— Нямаме представа. С колежите сме на мнение, че единственият възможен начин е мисис Фроули да е паднала в гладачката отгоре. Само че дузина свидетели твърдят, че миг преди нещастieto жертвата била здраво стъпила на пода.

— Описвате един невъзможен нещастен случай — заяви полицаят.

— Не, просто непонятен — отвърна Мартин. Замълча, поколеба се и продължи:

— Ще споделя нещо с вас, тъй като виждам, че случаят ви интересува. Ако споменете думите ми пред някого, ще отрека всичко. Но онази машина за гладене ми се стори някак си страшна. Все едно... все едно, че ни се подиграваше. През последните пет години съм инспектирал повече от дузина експресни гладачни машини. Някои бяха в такова печално състояние, че не бих пуснал кучето си близо до тях — за съжаление законите за охрана на труда в нашия щат не са от най-строгите. И все пак това бяха само машини. Но тази ми напомня вампир — не знам защо, но е така. Ако бях открил най-незначителна

неизправност, моментално щях да наредя спирането ѝ. Звучи налудничаво, нали?

— Може би ще ви се стори странно, но и аз изпитах същото чувство — промърмори полицаия.

— Ще ви разкажа нещо, което се случи преди две години в Милтън — прекъсна го инспекторът. Свали очилата си и бавно започна да ги търка в жилетката си. — Някакъв човек оставил в задния си двор стар хладилен шкаф. Жената, която ни повика се оплака, че кучето попаднало вътре и се задушило. Районният полицаи помолил съседа да закара стария хладилник на градското сметище. Човекът бил добродушен, мъчно му било за кучето... На следващата сутрин натоварил шкафа на пикапа си и го изхвърлил на сметището. Същият ден следобед в полицията позвънила жена, която живеела наблизо, и съобщила, че синът ѝ е изчезнал.

— Господи! — прошепна Хънтън.

— Хладилникът все още стоял на сметището — открили детето вътре, но вече било мъртво. Майката твърдяла, че момченцето било умно и никога не би влязло в празния шкаф, както не би приело да се качи в колата на непознат. Така или иначе, детето се озовало вътре. Заключение то ни бе, че става дума за нещастен случай. Може би мислите, че с това историята приключила?

— Ами...

— Грешите. На следващия ден пазачът на сметището отишъл да свали вратата на шкафа по нареждане на градската управа. — Мартин замълча, изгледа събеседника си с безизразно лице и продължи:

— Вътре имало шест мъртви птици — чайки, врабчета и една червеношийка. Човекът казваше, че вратата се затръшнала върху ръката му, докато изваждал птиците, и това здравата го изплашило. Машината за гладене в „Синята панделка“ ми напомня за този хладилник, Хънтън. Нещо в нея ме кара да се страхувам.

Двамата безмълвно се спогледаха в празната съдебна зала, намираща се на около шест преки от пералнята, където машината за експресно гладене „Хадли-Уотсън“ изпускаше облаци пара и дим.

През седмицата Хънтън почти забрави за кошмара в пералнята, улисан в обичайната, прозаична полицейска работа. За случилото си

спомни едва когато със съпругата му се отбиха у Марк Джексън, за да поиграят карти и да изпият по чаша бира.

Професорът го посрещна с думите:

— Джони, задавал ли си си въпроса дали онази машина, за която ми разказваше, не е обладана от зъл дух?

Хънтън учудено примигна.

— Моля?

— Експресната машина за гладене в „Синята панделка“? Май че не си научил новината.

— Каква новина? — полюбопитства полицаят.

Джексън му подаде вечерния вестник и посочи някаква дописка в долния край на втора страница. В бележката се съобщаваше, че паропроводът на голяма машина за гладене в пералнята „Синята панделка“ се спукал и парата причинила изгаряния на трите жени, които захранвали машината с пране. Произшествието се случило в 3.45 следобед; предполага се, че причината е в повишеното налягане на парата в котела на пералнята. Една от работничките, мисис Анет Гилян, е оставена на лечение в градската болница, тъй като е получила изгаряния от втора степен.

— Странно съвпадение — промълви Хънтън, но внезапно си припомни думите на инспектор Мартин: „Прилича ми на вампир...“, както и историята за кучето, момченцето и птиците, намерени мъртви в изхвърления хладилник.

Тази вечер той игра много зле — изобщо не му беше до карти.

Когато Хънтън влезе в болничната стая с четири легла, мисис Гилян седеше в леглото, подпряна върху възглавниците, и четеше „Тайните на филмовите звезди“. Другата пациентка — млада жена с бледо лице — дълбоко спеше.

Мисис Гилян присви очи при вида на униформения полицай и колебливо се усмихна.

— Ако идвате при мисис Черников, ще се наложи да минете покъсно. Току-що ѝ дадоха приспивателно.

— Идвам при вас, мисис Гилян. — Усмивката ѝ леко помръкна. — Посещението ми не е служебно — просто се интересувам от инцидента в пералнята. Позволете да ви се представя — Джон Хънтън. — Той ѝ подаде ръка.

Жестът му имаше магическо въздействие. Жената се ухили до уши и му протегна здравата си ръка.

— Ще ви разкажа всичко, което ви интересува, мистър Хънтън. Господи, като ви видях си помислих, че моят Анди отново е направил някоя беля в училище...

— И така — какво се случи?

— Таман пускаме чаршафите и гладачката избухна — или тъй ни се стори. Мислех си как ще се прибера вкъщи, ама изведнъж нещо рече „бум“ — също като бомба. Навсякъде пара, чувам съскане — направо страхотия! — Устните й потръпнаха и усмивката й помръкна. — Като че машината дишаше, също като дракон. Алберта — Алберта Кийн изкрещя, че е станала експлозия; всички хукнаха навън, а Джини Джейсън изпищя, че парата я изгорила. Побягнах и аз, ама се спънах и паднах. Слава Богу, извадих страшен късмет — парата в тръбите е нагрята до триста градуса.

— Във вестника пише, че тръбата се спукала. Какво означава това?

— Главният паропровод е свързан с гумена тръба, която захранва машината. Джордж — мистър Станър — твърди, че от котела внезапно е нахлула повече пара, или нещо подобно. Така или иначе, тръбата направо се спуска по шевовете.

Хънтън, който беше изчерпал въпросите си, стана да си върви. Жената замислено промълви:

— Никога досега не сме имали неприятности с тази машина, ама напоследък зачестиха: тръбата се спуска, нещастията с мисис Фроули, Бог да я прости, и други подобни инциденти. Спомням си как веднъж роклята на Еси се закачи в трансмисията. Момичето здравата щеше да си изпати, ако не беше я издърпала навреме. Болтове и различни части непрекъснато изхвърчат навън. Хърб Димънт — механикът — не смогва да я поправи. Чаршафите се задържат в автомата за сгъване. Джордж вика, че е от белината, ама преди това не се случваше. Сега момичетата се страхуват от машината. Еси се кълне, че вътре все още има парченца от Адел Фроули и че да работиш на нея е чисто светотатство. Знаете ли, струва ми се, че е урочасана. Нещо й стана, откакто Шери поряза ръката си от скобата.

— Коя Шери? — попита Хънтън.

— Шери Кюлет — хубавичко девойче, току-що завършило гимназия. Работи добре, но понякога е адски несръчна. Е, както всички млади момичета.

— Споменахте, че е порязала ръката си?

— Ами да, но това е нещо съвсем естествено. Разбирате ли, от двете страни на трансмисията има скоби. Шери ги затягаше, за да зареди повече пране... сигурно е мислила за някое гадже, защото поряза пръста си — кръвта ѝ заля всичко наоколо. — Мисис Гилян замислено замълча. — След този случай болтовете започнаха да изхвъркват. Онова с Адел... стана след седмица. Като че машината беше вкусила човешка кръв и я беше харесала. Е, не ми обръщайте внимание — ние жените често си фантазираме, полицай Хънтън.

— Хънтън — разсеяно я поправи той, докато се взираше над главата ѝ с невиждащ поглед.

По странна ирония на съдбата той се бе запознал с Марк Джексън в обществената пералня, намираща се близо до домовете им. Тук полицаят и професорът по английска литература провеждаха оживени дискусии.

Днес седяха един до друг в пластмасовите столове, докато прането им се въртеше зад стъклените люкове на големите перални, които се задействаха с пускане на монета. Джобното издание на събраните съчинения на Милтън лежеше забравено в скута на Джексън, който с интерес слушаше как приятелят му преразказва историята, чута от мисис Гилян.

Когато Хънтън свърши, той се обади:

— Веднъж не на шега те попитах дали в машината не се е вселил дяволът. Сега повтарям въпроса си.

— Не, разбира се — смутено отвърна полицаят. — Не говори глупости.

Професорът замислено се взираше във въртящите се зад люка дрехи.

— Може би ще е по-точно ако кажа, че е обладана от зъл дух. Съществуват заклинания за призоваване на демоните и такива за прогонването им, които най-подробно са описани в „Златната клонка“ на Фрейзър. Дори в древния Египет се занимавали с магии. При всички тях най-често използваното средство е кръвта на девственица.

— Той многозначително изглежда Хънтън и продължи: — Мисис Гириан споделила, че неприятностите започнали след порязването на Шери Кюлет.

— О, я престани! — прекъсна го полицаят.

— Признай, че според описанието на колежката й, Шери действително е девствена — настоя професорът.

Хънтън невесело се усмихна и заяви:

— Какво предлагаш — да изтичам до дома й? Представям си сцената: „Мис Кюлет, наричам се Джон Хънтън и разследвам случая с машината за гладене, която по всяка вероятност е обладана от зъл дух. Искам да разбера дали сте девствена!“ Как смяташ, ще имам ли време да се сбoguвам със Сандра и с децата, преди да ме приберат в лудницата?

— Обзалагам се, че си способен да изтърсиш нещо подобно — отвърна Джексън без да се усмихне. — Говоря съвсем сериозно, Джони. Страхувам се до смърт от тази машина, а дори не съм я виждал...

Хънтън го прекъсна:

— Все пак ми е интересно да науча кои са другите средства за извършване на заклинания?

Професорът сви рамене.

— В момента ми е трудно да ги изброя. В повечето англосаксонски магически формули фигурират пръст от гробище, или жабешко око. В европейските заклинания често се споменава „ръката на славата“, което може да се интерпретира буквално като ръка на мъртвец, но е и название на халюциноген, използван при сборище на вещици — обикновено беладона, или... Навярно съществуват и други...

— Нима смяташ, че всичко това е попаднало в машината за гладене? Господи, Майк, обзалагам се, че в радиус от осемстотин километра не можеш да намериш беладона. Или пък мислиш, че някой е отрязал ръката на чичо си Фред и я е пуснал в автомата за сгъване?

— Ако седемстотин маймуни печатат на пишеца машина в продължение на седемстотин години...

— ...една от тях може да сътвори произведение на Шекспир — кисело довърши Хънтън. — По-добре престани с глупостите си и потърси монети, за да пуснем прането в центрофугата.

Странно как ръката на Джордж Станър попадна в пресата. В седем сутринта, половин час преди започване на работното време, в пералнята „Синята панделка“ бяха само Станър и Хърб Димънт — механикът. Двамата смазваха лагерите на машината за гладене (което се правеше два пъти годишно) преди започването на смяната. Димънт стоеше в далечния край на гладачната машина, работеше върху четирите допълнителни лагера и си мислеше, че напоследък от нея го побиват тръпки. Внезапно моторът ѝ заработи.

В този момент механикът повдигаше четирите брезентови трансмисии. Изведнъж те се раздвижиха в ръцете му, смъкнаха кожата от дланите му и го повлякоха. Димънт успя да се освободи с конвулсивно движение секунда преди ръцете му да попаднат в автомата за сгъване.

— За Бога, Джордж, какво правиш? — извика той. — Спри проклетата машина!

Джордж Станър закрещя.

Кошмарният му, смразяващ кръвта писък изпълни помещението, отекна сред стоманените перални машини, сред раззинатите челюсти на парогладачките; празните люкове на огромните центрофуги тъпо се визираха с полумрака. Станър с мъка си пое дъх и отново изкрещя:

— О, Боже, Исусе Христе, хвана ме! Хвана ме!

От валяците заизлиза пара. Автоматът за сгъване скърцаше и потракваше. Моторът и лагерите ревяха като разярени животни.

Димънт се спусна към другия край на машината.

Първият валяк вече се обагреше в зловещ червен цвят. Механикът изстена и се задави. Машината виеше, тракаше И съскаше. Ако наблюдателят беше глух, отначало би му се сторило, че Станър просто се е навел малко повече, но в следващия миг положително щеше да забележи мъртвешки бледото му лице, изцъклените очи, устата, раззината в неспирен вик. Ръката на Станър бе промушена под предпазния лост и вече изчезваше под първия валяк, ръкавът на ризата му се беше разпрала до рамото и горната част на ръката му се издуваше като балон от изтласкваната назад кръв.

— Изключи я! — изкрещя надзирателят. Дочу се прациене — лакътят му се счупи.

Димънт натисна бутона за изключване.

Машината продължи да бръмчи, да ръмжи... и да работи.

Смаян, механикът натисна повторно копчето с всичка сила, но моторът не спря. Обтегнатата кожа върху ръката на Станър лъщеше — скоро щеше да се разцепи от налягането на ваялка, но той все още беше в пълно съзнание и продължаваше да крещи. За миг Димънт си представи карикатурата на премазан от ваялк човек, от когото е останал само силует.

— Бушоните! — прегракнало извика Станър. Главата му се свеждаше все по-ниско, докато машината продължаваше да поглъща ръката му.

Механикът се обърна и хукна към котелното помещение, писъците на Станър го преследваха като обезумели призраци. Във въздуха се носеше отвратителната миризма на кръв, примесена с пара.

Върху лявата стена се намираха три големи шкафа, където бяха всички бушони. Димънт трескаво отвори вратичките и като обезумял заизважда цилиндричните бушони, като ги хвърляше зад гърба си. Лампите на тавана изгаснаха, сетне се изключи въздушният компресор, накрая с прегракнал вой — самият котел.

Но експресната гладачна машина продължаваше да работи. Станър вече не крещеше, само тихичко стенеше.

Погледът на механика попадна върху брадвичката, закачена до пожарогасителя зад стъклената преграда. Грабна я, издаде задавен звук и се втурна обратно. Ръката на Станър беше погълната почти до рамото. Още няколко секунди и предпазният лост щеше да прекърши врата му.

— Не мога! — промърмори Димънт и вдигна брадвата. — Господи, Джордж, не мога...

Гледката наподобяваше кланица. Автоматът за сгъване избълва парчета от ризата на Станър, от плътта му, един пръст. Надзирателят нададе нечовешки рев; Димънт стовари брадвата върху изчезващата в машината ръка. Сетне повтори. И потрети.

Посинял, Станър рухна в безсъзнание на пода. Кръвта бликаше като фонтан от ръката му, ампутирана почти до рамото. Машината засмука онова, което беше останало в нея... и спря.

Ридаейки, Димънт свали колана си и пристегна отрязаната ръка.

Хънтън говореше по телефона с инспектор Роджър Мартин. Джексън го наблюдаваше, докато търпеливо търкаляше напред-назад топката към тригодишната Пати Хънтън.

— Извадил всички бушони, така ли? — питаше Хънтън. — И бутонът за изключване не работел?... Успели ли са да спрат машината?... Прекрасно... Моля?... Не, не извършвам официално разследване... — Полицаят се намръщи и погледна към Джексън. — Все още ли ви напомня за онзи хладилник?... Да. Аз също. Дочуване.

Затвори телефона и се обърна към Джексън:

— Налага се да посетим онова момиче, Марк.

Шери Кюлет живееше в самостоятелен апартамент под наем (колебливият, но все пак собственически жест, с който ги покани да влязат, подсказа на полицая, че девойката има жилището отскоро).

Шери въведе посетителите в обзаведена с вкус мъничка всекидневна и им направи знак да седнат, а тя се настани срещу тях. Изглеждаше доста неспокойна.

— Позволете да ви се представим — аз съм полицай Хънтън, а мистър Джексън е мой сътрудник. Идваме във връзка с нещастния случай в пералнята.

Докато говореше, Хънтън осъзна, че се чувства крайно неловко в присъствието на това тъмнокосо, хубавичко момиче.

— Какъв ужас! — промърмори Шери Кюлет. — Не съм работила на друго място. Мистър Гартли ми е чичо. Работата ми харесваше, успях да си намеря апартамент под наем, сприятелих се с момичетата. Но сега... тръпки ме побиват...

— Известно ли ви е, че комисията по охрана на труда е забранила експлоатирането на машината до приключване на разследването? — прекъсна я Хънтън.

— Да. — Тя въздъхна и неспокойно се размърда на стола. — Не знам какво да правя...

— Мис Кюлет — намеси се Джексън, — доколкото разбрах, вие също сте пострадала?

— Да, порязах си пръста. — Лицето ѝ внезапно помръкна. — Всички неприятности започнаха оттогава. — Тя тъжно ги изглежда. — Понякога ми се струва, че момичетата вече не ме обичат... сякаш за всичко съм виновна аз.

— Налага се да ви задам неудобен въпрос — бавно изрече Джексън. — Страхувам се, че няма да ви хареса. Навярно ще ви се стори много личен и без връзка със случилото се, но повярвайте, че е точно обратното. Отговорите няма да бъдат записани в полицейското дознание.

Момичето изплашено заекна:

— Н-н-направила ли съм нещо нередно?

Джексън се усмихна и поклати глава. Шери се отпусна.

„Слава Богу, че Марк е с мен“ — помисли си Хънтън. Професорът продължи:

— От отговора ви зависи дали да запазите хубавия си апартамент и да се върнете на работа... с една дума — всичко да бъде както преди.

— Бих дала мило и драго за това.

— Шери, девствена ли сте?

Тя го изгледа втрещено, сякаш някакъв свещеник ѝ беше ударил шамар, след което ѝ бе дал причастие. Вдигна очи, обгърна с ръка скромната всекидневна, сякаш питаше дали това би могло да бъде гнездо на порока, сетне простиичко отговори:

— Пазя се за съпруга си.

Хънтън и Джексън мълчаливо се спогледаха; в този миг полицаят прозря страшната истина — някакъв демон се бе вселил в стоманения корпус на машината за гладене и я превръщаше в одушевено същество.

— Благодаря ви — тихо изрече Джексън.

— Какво ще правим сега? — мрачно попита Хънтън, когато седнаха в колата. — Може би трябва да повикаме свещеник, за да прогони злия дух?

Професорът презрително изсумтя:

— Свещеникът положително ще те накара да прочетеш няколко поучителни памфлета, докато телефонира в лудницата. Налага се ние да свършим всичко, Джими.

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Може би. Проблемът е в следното: знаем, че в машината има нещо, но не ни е известно *точно какво*. — Хънтън почувства, че го побиват тръпки, сякаш го докосна призрачен пръст. — Чувал съм за много демони. Въпросът е дали този, с когото си имаме работа е от

обкръжението на Ваал^[1], или на Пан^[2]? Или на онзи, когото християните наричат Сатана? Не знаем със сигурност. Щеше да бъде много по-лесно, ако демонът беше извикан нарочно. Но в случая вероятно се касае за случайно обладаване. — Той прокара пръсти през косата си. — Знаем една от причините — кръвта на девственица, но това е крайно недостатъчно. Трябва да сме напълно сигурни.

— Защо? — рязко попита Хънтън. — Предлагам да изберем няколко заклинания и да ги изпробваме.

Професорът студено го изгледа.

— За Бога, Джими, това не е игра на стражари и апаши! Ритуалът за прогонване на злия дух е безкрайно опасен — донякъде напомня контролирана ядрена реакция. Всяка грешка би довела до гибелта ни. Засега демонът е впримчен в машината. Но ако му дадем възможност да...

— Излезе?

— Това ще му достави огромно удоволствие — мрачно заяви Джексън. — При това той е кръвожаден и ще убива с наслада.

Когато на следващата вечер Джексън пристигна в дома му, Хънтън беше изпратил жена си и дъщеря си на кино. Двамата приятели бяха сами в цялата къща. Това караше полицаят да се чувства по-спокоен — все още не можеше да повярва, че се е забъркал в тази история.

— Отложих лекциите си и през целия ден четох най-ужасните книги, които можеш да се представиш — заяви професорът. — Следобед вкарах в компютъра над трийсет заклинания за извикване на демони. Получиха се изненадващо малко сходни елементи.

Той показа списъка на Хънтън: кръв на девственица, пръст от гроб, „ръката на славата“, кръв от прилеп, набран през нощта мъх, конско копито, жабешко око. Изредени бяха и други елементи, но те бяха второстепенни.

— Конско копито... — замислено произнесе полицаят. — Много странно...

Джексън каза:

— Това е най-често използваното средство. Всъщност...

— Възможно ли е тези елементи — който и да е от тях — да бъдат интерпретирани по-свободно?

— Например мъхът да бъде заменен от лишей, набран през нощта?

— Точно така.

— Твърде е вероятно — отвърна Джексън. — Магическите заклинания често са неясни и дават възможност за проява на въображение.

— Конското копито може да се замени с желатинов крем — промълви полицаят. — Това е един от най-любимите десерти. В деня, когато мисис Фроули загина, забелязах пълна кутийка с крем под машината за гладене. Навярно ти е известно, че желатинът се получава от конски копита?

Професорът кимна.

— Имаш ли други идеи?

— Ами... кръвта от прилеп. Помещението на пералнята е огромно, пълно с тъмни ниши и пролуки. Положително има прилепи, въпреки че собствениците ще го отрекат. Възможно е някой да е попаднал в машината.

Професорът разтърка зачервените си от умора очи.

— Съвпада... всичко съвпада.

— Така ли мислиш?

— Да. Смятам, че спокойно можем да изключим „ръката на славата“, която би могла да означава мандрагоров корен, или препарирана ръка на мъртвец. Сигурен съм, че ничия ръка не е попадала в машината преди смъртта на мисис Фроули, а беладоната изобщо не се среща по тези места.

— А пръстта от гроб?

— Ти как смяташ?

— Съвпадението би било прекалено голямо — промълви Хънтън. — Най-близкото гробище се намира на около осем километра от пералнята.

Джексън продължи:

— Помолих компютърния оператор да вкара всяка възможна комбинация от първостепенни и второстепенни елементи. Елиминирах около две дузини, които бяха напълно безсмислени. Останалите са валидни за няколко вида заклинания. Елементите, които изолирахме, се използват при едно от тях.

— И какво е то?

Джексън се усмихна.

— Елементарно. Практикува се в Южна Америка и на Карибските острови и е свързано с вуду. Според книгите, които прочетох, християнските демони са като невинни дечица в сравнение с „тежката артилерия“ като Садат и Онзи, Който не Може да Бъде Назован. Сигурен съм, че нашият демон ще избяга като кварталния хулиган.

— Но как ще го прогоним?

— Със светена вода и с причастие. Може да прочетем и от Левит. Нали виждаш — напълно безобидна магия.

— Сигурен ли си, че няма да причиним по-голямо зло?

— Невъзможно е — замислено отвърна Джексън. — Честно казано, малко се притеснявах от „ръката на славата“ — това вече е черна магия.

— И дори светената вода няма да помогне?

— Демон, повикан с помощта на „ръката на славата“ би могъл да изхруска цял куп Библии на закуска. Здравата ще загазим, ако се забъркаме в това. В такъв случай е необходимо проклетата машина да бъде разглобена на части.

— Е, щом си толкова сигурен...

— Не напълно, но почти — всичко съвпада.

— Кога ще го направим?

— Колкото е възможно по-скоро — отвърна Джексън. — Питам се само как ще влезем в пералнята. Може би ще се наложи да счупим някой прозорец.

Хънтън се усмихна, бръкна в джоба си и извади някакъв ключ.

— Откъде го взе? Гартли ли ти го даде?

— Не, инспектор Мартин.

— Той знае ли какво възнамеряваме да правим?

— Навярно предполага. Преди две седмици ми разказа странна история.

— За гладачната машина?

— Не, за един хладилник. Да вървим.

Адел Фроули беше мъртва; лежеше в ковчегата си, грижливо „закърпена“ от собственика на погребалното бюро. Но може би частица от душата ѝ беше останала в машината, може би сега тя

надаваше вик, сякаш се опитваше да ги предупреди... Адел страдаше от лошо храносмилане, поради което вземаше таблетки, наречени „Е — Зет Гел“, които се продаваха без рецепта за седемдесет и девет цента. Върху опаковката им пишеше: *„Болни от глаукома не бива да използват «Е — Зет Гел», тъй като основната му съставка причинява влошаване на състоянието им.“* За съжаление мисис Фроули не страдаше от глаукома и вземаше таблетките. Ако беше жива, навярно щеше да си спомни деня, когато случайно изпусна в машината цяла опаковка „Е — Зет Гел“, миг след като Шери Кюлет поряза ръката си. Но Адел беше мъртва и не съзнаваше, че препаратът против киселини представляваше извлечение от беладоната, позната в някои европейски страни с живописното название „ръката на славата“.

Сред призрачната тишина на пералнята внезапно се разнесе ужасяващ звук, напомнящ оригване. Прилеп се стрелна към гнездото си в разкъсаната изолация над центрофугите, като лудешки пляскаше с крила; слепите му очи сякаш се взираха в мрака.

Звукът наподобяваше и злобен смях. Неочаквано машината за гладене изскърца и заработи — трансмисиите забързано се втурнаха в мрака, зъбните колела зацепиха, тежките валащи се завъртяха. Беше готова за неканените гости.

Когато Хънтън вкара колата в паркинга, минаваше полунощ, луната се бе скрила зад плътните облаци. Полицаят рязко натисна спирачките и изгаси фаровете — Джексън за малко не удари главата си в таблото.

Хънтън изключи двигателя и ритмичното потракване, придружено от съскане, се дочу още по-ясно. Той бавно изрече:

— Това е машината за гладене. Включила се е сама...

Още миг поседяха мълчаливо; усещаха как страхът сковава краката им.

Най-сетне Хънтън промълви:

— Да вървим и да си свършим работата.

Излязоха от колата; когато приближиха сградата, звукът се засили. Докато отключваше задната врата, на Хънтън му хрумна, че машината диша на пресекулки като живо същество и сякаш им се заканва.

— Знаеш ли, изведнъж се успокоих, като си спомних, че съм в компанията на полицай — промълви Джексън и прехвърли кафявия

плик в другата си ръка. Вътре имаше бурканче със светена вода и Библия.

Прекачиха прага и Хънтън натисна бутоните на осветлението до вратата. Луминесцентните лампи се запалиха една след друга. В този миг машината спря.

Облак пара излизаше от валяците. Обгърнатата от зловеща тишина, пресата сякаш се бе притаила в очакване.

— Господи, колко е отвратителна! — прошепна Джексън.

Приятелят му отвърна:

— Да свършваме по-бързо, преди съвсем да ни е напуснала смелостта.

Приблжиха се и забелязаха, че предпазният лост е спуснат над трансмисията. Хънтън протегна ръка и спря приятеля си.

— Не се приближавай повече, Марк. Дай ми онези неща и ми кажи какво да правя.

— Но...

— Без възражения!

Джексън му подаде плика и полицаят го постави върху масичката пред машината. Извади Библията и я връчи на професора. Последният прошепна:

— Ще започна да чета. Когато ти дам знак, напръскай машината със светена вода и кажи: „В името на Отца и Сина и Светия Дух, излез оттам, Сатана!“ Запомни ли го?

— Да.

— Когато втори път ти направя знак, разчупи нафората и повтори заклинанието.

— Как ще разберем дали е подействало?

— О, не се притеснявай; при излизането си онова адско изчадие положително ще изпочупи всички прозорци в пералнята. Ако заклинанието няма ефект първия път, ще го повтаряме, докато подейства.

— Умирам от страх — заяви Хънтън.

— Честно казано — аз също.

— Ако сме сгрешили за „ръката на славата“...

— Не сме — успокой го професорът. — Хайде, започваме.

Гласът му призрачно отекна в безлюдното помещение.

— Не се обръщайте към идоли и излени богове не си правете. Аз съм Господ, Бог ваш. — Думите му падаха като камъни в тишината, която внезапно бе станала зловеща. Машината стоеше мълчаливо под луминесцентните лампи; Хънтън имаше чувството, че тя продължава да му се хили.

— ... и земята ще те низвергне, защото си я осквернил, както е низвергнала много народи преди теб.

Джексън вдигна очи — лицето му беше напрегнато — и направи знак.

Хънтън поръси със светена вода захранващата трансмисия.

Внезапно се разнесе оглушително стържене на извиващ се метал. От брезентовите трансмисии, поръсени със светената вода, изригна дим, който постепенно се обагри в червено, за миг във въздуха се мярнаха гърчещи се силуети. Машината отново заработи.

— Хванахме го! — Джексън се опитваше да надвика адския шум. — Опитва се да избяга!

Той отново зачете, гласът му се извисяваше над воя на машината. Направи знак на Хънтън и полицаят посипа върху гладачката трошички от нафората. В този миг усети смразяващ страх, обзе го предчувствие, че са сгрешили, че машината е отговорила на предизвикателството им и сега им се подиграва.

От двата мотора заизскачаха искри, миризмата на озон изпълни въздуха, както и отвратителната воня на гореща кръв. Главният мотор димеше — машината работеше с лудешка скорост; ако някой докоснеше с пръст централната трансмисия, моментално щеше да бъде погълнат от пресата и само за пет секунди тялото му щеше да се превърне в окървавена дрипа. Циментовият под се разлюля и завибрира като обтегната струна.

Някакъв електрически кабел се прекъсна — проблесна синкава светкавица, отново се разнесе миризмата на озон... но въпреки това машината продължаваше да работи все по-бързо: трансмисии, валяци и зъбни колела се движеха с такава скорост, че сякаш се сливаха, разтапяха, видоизменяха...

Хънтън стоеше като хипнотизиран. Изведнъж отстъпи назад и изкрещя, като се опитваше да надвика машината:

— Бягай!

— Още малко и ще успеем! — провикна се в отговор Джексън.
— Защо...

Разнесе се адски трясък, циментовият под се разцепи и пукнатината се стрелна към тях, като непрекъснато се разширяваше. Късчета цимент полетяха във въздуха.

Джексън впери очи в машината и изпищя.

Тя се опитваше да се изтръгне от циментовия под, подобно на динозавър, стремящ се да излезе от раззинатите земни недра. Това вече не приличаше на машина за гладене и все още продължаваше да се променя. Високоволтовият проводник падна върху валяците сред дъжд от синкави искри и моментално беше погълнат. За миг две огнени кълба се втрениха в двамата приятели като блестящи очи, изпълнени с ненаситен, жесток глад.

Още един, кабел се скъса. Машината се наклони напред, още секунда и щеше да се освободи от бетонните си окови. Предпазният лост се беше вдигнал и Хънтън съзря раззинатата, жадна паст, пълна с пара — гладачката сякаш им се подиграваше.

Двамата приятели се обърнаха и понечиха да побягнат но в този миг циментът пред краката им се пропука Дочуха страховит звук — машината се бе изтръгнала от пода. Хънтън прескочи пукнатината, но професорът се спъна и се просна на земята.

Когато полицаят се обърна, за да му помогне, върху него падна огромна, безформена сянка, която затъмни луминесцентното осветление.

Адското изчадие се надвеси над Джексън. Професорът лежеше по гръб и го наблюдаваше с изкривено от ужас лице — все едно бе човек, когото всеки момент ще принесат в жертва на боговете. Хънтън се скова от ужас; стори му се, че съзира великанско тяло, извисяващо се над него и над приятеля му — огромните като футболни топки очи проблясваха злоещо, през раззинатата уста се виждаше езикът — движеща се брезентова трансмисия...

Той се обърна и побягна, последван от предсмъртния писък на Джексън.

Когато Роджър Мартин отиде да отвори вратата в отговор на продължителното звънене, той все още беше полузаспал. Ала щом

Хънтън залитайки нахлу в коридора, шокът сякаш грубо разтърси инспектора и го накара напълно да се събуди.

С изцъклени от ужас очи Хънтън сграбчи Мартин за реверите на халата. На бузата му имаше дълбока драскотина, лицето му беше покрито с циментов прах.

Косата му беше напълно побеляла.

— Помогнете ми... за Бога, помогнете ми. Марк е мъртъв... Джексън е мъртъв...

— Успокойте се — прекъсна го инспекторът. — Влезте в хола.

Хънтън го последва — виеше тихо като куче.

Мартин му наля чаша бърбън. Полицаят я хвана с две ръце и я пресуши на един дъх. Сетне я изпусна и пръстите му, подобно на неспокойни призраци, отново се вкопчиха в реверите на инспектора.

— Машината уби Марк Джексън! Той... о, Господи, Той може да излезе навън! Не бива да... о... — закрещя той, — да го допуснем!

Задавените му писъци ту се засилваха, ту заглъхваха. Мартин му наля втора чаша, но полицаят я отблъсна и извика:

— Трябва да я унищожим преди Той да излезе! Не знам какво би станало в противен случай... Какво...

Внезапно клепачите му потръпнаха, той обърна очи и припадна.

Мисис Мартин застана на прага на хола, с една ръка придърпваше деколтето на пенъоара около шията си.

— Кой е този човек, Родж? Луд ли е? Стори ми се, че... — Тя потръпна.

— Не мисля, че е луд. — Жената изведнъж се стресна от страха, изписан по лицето на съпруга ѝ. — Господи, дано да е реагирал достатъчно бързо...

Той се втурна към телефона, вдигна слушалката и се вцепени.

Откъм източната страна на къщата, откъдето бе дошъл Хънтън, се разнесе някакво отмерено потракване, което постепенно се усилваше. През откряхнатия прозорец долетя воня, понесена от нощния ветрец — миризма на озон... или на кръв.

Инспекторът замръзна с ръка върху безполезния телефон, докато звукът се усилваше. Нещо, някой се движеше със скърцане и пухтене по улиците, от него се излъчваше нетърпима топлина и се вдигаше пара. Миризмата на кръв изпълни стаята.

Роджър Мартин бавно отдръпна ръка от телефона.

Той вече бе на свобода.

[1] Ваал — главното божество на древните семити — бог на слънцето, или на плодородието — Б.пр. ↑

[2] Пан — в гръцката митология бог на горите, полята, дивите животни. Понякога е изобразяван с крака, рога и уши на овца — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.